

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența Regulamentului U.E. 2016/679
Cod ECLI ECLI:RO:CACLJ:2023:057.000358

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL CLUJ

SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI

DOSAR NR. 1711/117/2023/a1

ÎNCHEIEREA PENALĂ NR. 358/2023

Ședința camerei de consiliu din data de 13 decembrie 2023

Instanța compusă din :

JUDECĂTOR CAMERĂ PRELIMINARĂ : STANCA-IOANA MARCU

JUDECĂTOR CAMERĂ PRELIMINARĂ : IULIANA MOLDOVAN

GREFIER : LENUȚA CADIȘ

MINISTERUL PUBLIC – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –

Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Cluj reprezentat prin

procuror : VALENTINA GÂNDILĂ

S-au luat spre examinare contestațiile formulate de **inculpatul RUS MIRCEA ION** împotriva încheierii penale nr. 67/CP/12.07.2023 a judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Cluj, având ca obiect verificarea legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală în dosarul nr. 91/P/2020 al DNA-Serviciul Teritorial Cluj, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. 1 Cod penal.

La apelul nominal făcut în ședința camerei de consiliu se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care,

Se constată că mersul dezbaterilor și susținerile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de ședință din 23 noiembrie 2023, respectiv 7.12.2023, încheieri care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA DE APEL

Asupra cauzei de față:

În deliberare, constată:

Prin încheierea penală nr.67 pronunțată la data de 12.07.2023 de Tribunalul Cluj în dosarul nr. 1711/117/2023/a1, în baza art. 345 alin.1-2 și art.346 alin.2 Codul procedură penală au fost respinse ca neîntemeiate cererile și excepțiile formulate de către inculpatul RUS MIRCEA ION prin avocat ales, privind neregularitatea actului de sesizare, nelegalitatea efectuării unor acte de urmărire penală și nelegalitatea administrării unor mijloace de probă, în dosar nr.91/P/2020 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Cluj.

S-a constatat competența instanței și legalitatea rechizitoriului emis la data de 29.03.2023 în dosarul nr.91/P/2020 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție- Serviciul Teritorial Cluj înregistrat pe rolul Tribunalului Cluj sub nr dosar 1711/117/2023 la data de 30.03.2023 privind pe inculpatul RUS MIRCEA ION trimis în judecată în stare de libertate, sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art.297 alin.1 Cod penal, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

S-a dispus începerea judecății cauzei privind pe inculpatul RUS MIRCEA ION sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art.297 alin.1 Cod penal.

Prin rechizitoriul Parchetului Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție emis la data de 30.03.2023 și înregistrat pe rolul Tribunalul Cluj sub

nr dosar 1711/117/2023 la data de 30.03.2023 s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului RUS MIRCEA ION sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin.1 Cod penal.

Sub aspectul acuzației, în actul de sesizare, în sarcina inculpatului s-a reținut că, la data de 28 iulie 2018, în calitate de inspector șef al Inspectoratului de Poliție Județean Cluj, cu încălcarea dispozițiilor legale primare, art. 41 lit. a), b), d), e), f), h) și art. 42 lit. d) din Legea nr. 360 din 6 iunie 2002 privind Statutul polițistului, ar fi adoptat o conduită de dezaprobare și ar fi desfășurat acțiuni specifice „moralizatoare”, intenționate, menite să îi determine pe trei agenți de poliție aflați în timpul serviciului, să nu ia măsurile legale față de un conducător auto, soțul numitei Pinte Sorina, ministru al sănătății la acel moment, deplasându-se personal în acest scop la locul evenimentului, intervenind din funcția exercitată asupra mersului firesc al constatării contravenționale și dispunând declanșarea de verificări de către lucrătorii Biroului Control Intern asupra polițiștilor care, în exercitarea corectă și conformă a atribuțiilor de serviciu, ar fi procedat la sancționarea contravențională a conducătorului auto, toate acestea cu consecința vătămării drepturilor și intereselor legitime ale lucrătorilor de poliție antrenați în procedura sancționării contravenționale de a-și putea exercita atribuțiile specifice liber de orice constrângeri, presiuni sau imixțiuni din partea decidenților cu grad superior, a fi supuși verificărilor disciplinare în mod obiectiv, conform și justificat, respectiv vătămarea drepturilor și intereselor legitime ale Inspectoratului Județean de Poliție Cluj de a-și folosi resursele umane și materiale exclusiv circumscris aplicării legii și în slujba cetățeanului, fără discriminări/favorizări pe criterii de funcție/profesie sau statut, concomitent cu producerea unei pagube (aproximativ 247.7 lei) în bugetul Inspectoratului echivalent valoric al costului deplasării de la Cluj-Napoca la Gherla (cca. 139,7 lei) la care se adaugă remunerația activităților prestate în zi nelucrătoare de către ofițerul de la Biroul Control Intern care a efectuat verificările (108 lei).

Prin același act s-au mai dispus soluții de clasare:

- în temeiul art. 327 lit. b și art. 16 lit. f din Codul de procedură penală, clasarea cauzei cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. 1 Cod penal și favorizarea făptuitorului, prev. și ped. de art. 269 alin. 1 Cod penal întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale(pct. II),

- în temeiul art. 327 lit. b și art. 16 lit. b teza I din Codul de procedură penală clasarea cauzei cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul prev. și ped. de art. 13² din Legea 78/2000 rap. la art. 297 Cod penal și folosire, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, prev. și ped. de art. 12 lit. b din Legea 78/2000 întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni(pct. III),

- în temeiul art. 327 lit. b și art. 16 lit. a din Codul de procedură penală : clasarea cu privire la restul aspectelor sesizate prin denunțul formulat de Miron Alexandru Cristian (restul față de cele cu privire la care s-a dispus disjungerea și declinarea în favoarea DIICOT, respectiv soluții în prezenta cauză) întrucât fapta nu există (pct.IV).

S-a apreciat că situația de fapt reținută și expusă de organul de urmărire penală în cuprinsul rechizitoriului a fost probată cu mijloacele de probă administrate pe parcursul urmăririi penale și acte de urmărire penală enumerate la Cap „Probe și mijloace de probă” ce formează obiectul dosarelor de urmărire penală : vol. I – vol. III.

La data de 24.04.2023 prin serviciul registratură al instanței inculpatul RUS MIRCEA IOAN prin avocatul ales a depus la dosarul cauzei memoriul cuprinzând cererile și excepțiile formulate cu privire la efectuarea unor acte de urmărire penală, solicitând să se constate și să se pronunțe asupra următoarelor nelegalități privind actele de urmărire penală și mijloacele de probă, astfel:

1. nulitatea absolută parțială a ordonanței de schimbare a încadrării juridice și efectuare în continuare a urmăririi penale din 11 martie 2022, în ceea ce privește dispoziția de efectuare în continuare a urmăririi penale față de dl, RUS MIRCEA-ION cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. (1) C. pen., în raport de încălcarea dispozițiilor privind competența materială a organului de urmărire penală;

2. nulitatea absolută a tuturor actelor subsecvente momentului efectuării în continuare a urmăririi penale, respectiv: a. procesul verbal de aducere la cunoștință a acuzațiilor și a drepturilor procesuale din 29.03.2022, b. mijloacelor de probă testimoniale administrate de organul de urmărire penală incompetent, concomitent cu excluderea fizică a acestora de la dosarul cauzei; c. ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale din 08.09.2022 față de dl. față de dl. RUS MIRCEA-ION cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. (1) C. pen.

3. nulitatea absolută a urmăririi penale efectuate ulterior datei de 11.03.2023, ca fiind efectuată de un organ de urmărire penală incompetent, precum și neregularitatea rechizitoriului astfel întocmit.

4. cu consecința restituirii cauzei la parchet conform art. 346 alin. (3) lit. a) C. proc. pen..

În motivarea memoriului, s-a arătat că dl. Rus Mircea Ion este trimis în judecată pentru presupusa săvârșire a infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 C. pen., constând în aceea că, la data de 28.07.2018, în calitate de inspector șef al IPJ Cluj, a adoptat o conduită de dezaprobare și a desfășurat acțiuni specifice „moralizatoare” menite să îi determine pe trei agenți de poliție aflați în timpul serviciului să nu ia măsurile legale față de un conducător auto, soțul ministrului sănătății de la acel moment (Sorina Pinte), deplasându-se personal în acest scop la locul evenimentului și dispunând ulterior efectuarea de verificări de către lucrătorii Biroului Control Intern asupra celor trei polițiști. Prezentul dosar penal are drept punct de plecare denunțul numitului Miron Alexandru Cristian înregistrat la DNA - Serviciul Teritorial Cluj, prin care a sesizat săvârșirea mai multor presupuse infracțiuni comise de Rus Mircea Ion (cu privire la o parte dintre acestea dispunându-se disjungerea în favoarea DIICOT).

Prin ordonanța din 20.10.2020 s-a dispus începerea urmăririi penale in rem cu privire la infracțiunile de favorizare a făptuitorului, abuz în serviciu și abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit. În esență, s-a reținut că dl. Rus Mircea Ion ar fi încercat să îi determine pe trei agenți de poliție aflați în timpul serviciului să nu ia măsurile legale față de un conducător auto (șotul fostului Ministru al Sănătății) și, respectiv, că în cursul anului 2010, dl. Rus ar fi omis să înregistreze în evidențele unității de poliție unele infracțiuni grave despre care avea cunoștință. Ulterior, prin ordonanța din 11.03.2022 s-a dispus extinderea urmăririi penale in rem cu privire la fapta de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit și folosire, în orice mod, de informații care nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații. S-a reținut că dl. Rus Mircea Ion, în cursul anului 2021, ar fi aranjat un concurs pentru ocuparea funcției de șef al Secției 3 de Poliție, cu scopul de a o instala la conducere pe prietena sa, Andra Ene.

Printr-o altă ordonanță din data 11.03.2022 (ulterioară celei de extindere a urmăririi penale) s-au dispus concomitent schimbarea încadrării juridice și efectuarea în continuare a urmăririi penale, ambele măsuri vizând presupusa acțiune a dlui. Rus de a-și determina subalternii să nu ia măsurile legale față de șoferul depistat în trafic. Deși fapta a fost încadrată inițial conform art. 13² din Legea 78/2000 rap. la art. 297 C. pen., procurorul a dispus schimbarea încadrării juridice în abuzul în serviciu „clasic” din Codul penal, respectiv art. 297. Subsecvent, procurorul din cadrul DNA - ST Cluj a dispus începerea urmăririi penale in personam pentru această faptă.

În fine, prin ordonanța din 08.09.2022 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de dl. Rus pentru infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art. 297 C. pen..

Prin rechizitoriul DNA - Serviciul Teritorial Cluj din 29.03.2023 s-a dispus trimiterea în judecată strict pentru infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art. 297 C. pen. (incidentul cu soțul fostului ministru), dispunându-se concomitent mai multe soluții de clasare pentru celelalte infracțiuni cercetate.

Din punctul de vedere al apărării, odată cu schimbarea încadrării juridice și reținerea abuzului în serviciu „clasic”, soluția legală ar fi fost disjungerea cauzei și declinarea competenței în favoarea parchetului de drept comun. Deși DNA - Serviciul Teritorial Cluj a încercat să evite pierderea competenței prin extinderea urmăririi penale (raportat la o faptă pentru care era competentă), imediat anterior schimbării încadrării juridice, s-a apreciat că mecanismul astfel creat

nu este apt să justifice abaterea de la normele procedurale imperative și de la jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

Despre necompetența DNA cu privire la fapta pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, s-a menționat că competența Direcției Naționale Anticorupție este stabilită cu titlu imperativ de dispozițiile art. 13 din OUG nr. 43/2002. Conform acestora, sunt de competența Direcției infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 dacă au fost săvârșite, printre alții, de către ofițerii de poliție (cazul dlui. Rus Mircea Ion). Așadar, de la momentul începerii urmăririi penale in rem și până la schimbarea încadrării juridice din 11.03.2022, DNA era competentă după calitatea persoanei să cerceteze presupusa infracțiune comisă în legătură cu soțul ministrului Pintea. Odată însă cu schimbarea încadrării juridice, abuzul în serviciu „simplu” este de competența acestei structuri numai în ipoteza în care s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, însă aceasta nu este cazul în speță, procurorul reținând că urmarea infracțiunii o constituie vătămarea intereselor legitime ale colegilor polițiști de a-și exercita atribuțiile fără constrângeri, a intereselor IPJ Cluj de a-și folosi resursele în scopul aplicării legii, precum și alte chestiuni cât se poate de generale.

Totodată OUG nr. 43/2002 nu cuprinde niciun caz de prorogare de competență în situații precum cea din speță. Dimpotrivă, singurul astfel de caz, vizând posibilitatea DNA de a continua efectuarea urmăririi penale în cauza disjunsă, ulterior luării acestei măsuri, a fost declarat neconstituțional,

Mai mult, în situația în care legiuitorul a dorit prorogarea competenței unui parchet specializat, a făcut-o în mod cât se poate de neechivoc. Este cazul art. 11 alin. (1) pct. 5 din OUG nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea DIICOT, care prevede că sunt de competența acestei structuri infracțiunile care au legătură, potrivit art. 43 din Codul de procedură penală, cu cele prevăzute la pct. 1-4.

În măsura în care o atare dispoziție s-ar fi regăsit și în cuprinsul OUG nr. 43/2002, nu ar mai fi subzistat dubiile cu privire la legalitatea efectuării urmăririi penale de către DNA, fiind incidentă ipoteza prev. de art. 43 alin. (2) lit. a) C.proc.pen. (infracțiunile cercetate fiind comise de aceeași persoană). Cum o astfel de prevedere nu există și ținând cont că dispozițiile privind prorogarea de competență sunt de strictă interpretare, singura concluzie posibilă este aceea a necompetenței DNA cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu.

S-a concluzionat că odată cu schimbarea încadrării juridice, DNA nu mai era competentă nici material, nici după calitatea persoanei să cerceteze fapta pentru care s-a dispus efectuarea urmăririi penale in personam, cu consecința că singura măsură legală ce trebuia luată la acel moment era disjungerea și declinarea cauzei în favoarea parchetului de drept comun, nicidecum atribuirea calității de suspect dlui. Rus. În caz contrar, ar însemna să se admită faptul că competența acestei unități specializate de parchet să cerceteze orice fel de infracțiune, atâta timp cât cercetează, chiar și in rem, o presupusă faptă din Legea nr. 78/2000, practic aceeași situație cu instituția „pârâtului fictiv” din dreptul civil.

S-a apreciat că extinderea urmăririi penale a avut în loc, în mod cu totul convenabil, imediat anterior schimbării juridice, precum și faptul că, în raport de infracțiunea cu privire la care s-a făcut extinderea (presupusa aranjare a concursului de la Secția 3), cercetările au rămas la stadiul in rem până la emiterea rechizitoriului. În mod la fel de convenabil, pentru a nu își pierde competența dobândită în mod artificial (impropriu spus, pentru că o atare competență nu a existat niciodată), Ministerul Public a amânat soluția de clasare cât de mult posibil (aceasta fiind dispusă prin rechizitoriu), deși ultimul mijloc de probă administrat pe acest palier a fost o declarație de martor în cursul lunii ianuarie 2013 (martorul Udrea Valentin Adrian).

S-a subliniat că și opinia doctrinei relevante în materie, este în același sens, „Dacă procurorul dispune prin ordonanță schimbarea încadrării juridice, iar noua încadrare juridică atrage competența materială a altui parchet, va dispune și declinarea competenței în favoarea acestuia”.

În legătură cu sancțiunea nulității absolute, au fost evocate considerentele obligatorii ale Deciziei 302/2017 a Curții Constituționale a României cât și la dispozitivul acesteia care arată că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența

materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională. Spre deosebire de reglementarea cu privire la competența instanței care are în vedere strict judecarea cauzei de către o instanță inferioară în grad, în ipoteza necompetenței organului de urmărire penală specializat, nu interesează faptul că discutăm despre un parchet mai mare în grad, câtă vreme faptele în cauză nu aparțin competenței strict reglementate de legea care guvernează funcționarea lato sensu a respectivului parchet, efectuarea unor acte de urmărire penală de către acesta atrage nulitatea absolută a respectivelor acte, apreciindu-se edificatoare parag. 50 și 51 din cuprinsul Deciziei 302/2017 a Curții Constituționale a României, redate: Curtea constată că tocmai importanța urmăririi penale ca fază distinctă a procesului penal a determinat înființarea unor organe de urmărire penală cu competențe speciale. Spre exemplu, prin Legea nr. 508/2004 a fost înființată Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, în cadrul Ministerului Public, ca structură specializată în combaterea infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în prezent activitatea acesteia fiind reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016: iar prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 a fost înființată Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu competența de a cerceta infracțiuni de corupție și cele asimilate acestora. În acest context, Curtea reține că înființarea unor structuri specializate presupune și o anumită competență specializată a acestora, strict determinată de lege, astfel că efectuarea sau supravegherea urmăririi penale în cauze care excedează acestei competente determină o deturnare a scopului normelor legale ce au stat la baza înființării acestor structuri specializate.

S-a mai invocat Decizia CCR nr. 296/2010 în cuprinsul căreia se arată că: „De asemenea, prin Decizia nr. 647 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 20 august 2007, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, reținând că instituirea valorii pagubei cauzate prin infracțiunea săvârșită ca drept criteriu pentru stabilirea competenței Direcției Naționale Anticorupție de a efectua urmărirea penală dă expresie cerinței restrângerii competenței organismului specializat în combaterea corupției la cazurile de mare corupție, definite prin calitatea făptuitorului și prin valoarea prejudiciilor, precum și Decizia CCR nr. 231/2021, prin care s-a stabilit că dispozițiile art. 13 alin.(5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție sunt neconstituționale. Dispoziția în discuție prevedea că în cazul în care dispune disjungerea în cursul urmăririi penale, procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție poate continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă.

Cu titlu de jurisprudență relevantă au fost expuse încheierea nr. 164 din 14 martie 2019 pronunțată de către I.C.C.J., Secția penală precum și încheierea de cameră preliminară a Tribunalului București din 20.10.2022 pronunțată în dos. nr. 14063/3/2022/a1 (ambele anexată memoriului), apreciindu-se că cele două situații expuse sunt identice cu cea de față, fiind vorba de faptul că DNA efectuează acte de urmărire penală fără a avea competența materială, respectivele acte fiind lovite de nulitate absolută.

În drept au fost invocate prevederile art. 344 alin.2 Cod procedură penală.

S-a anexat memoriului practică judiciară.

Cu prilejul dezbaterilor judiciare în procedura de cameră preliminară, atât inculpatul, prin avocatul ales cât și reprezentanta Ministerului Public au mai depus la dosarul cauzei practică judiciară.

Judecătorul de cameră preliminară a reținut că, din perspectiva prevederilor art. 342 Cod procedură penală, obiectul procedurii de cameră preliminară îl reprezintă verificarea, după trimiterea în judecată a competenței, a legalității sesizării instanței și verificarea legalității administrării probelor.

Astfel, obiectul camerei preliminare este descris explicit în cuprinsul dispozițiilor legale precitate care statuează neechivoc asupra prerogativelor judecătorului de a verifica, după trimiterea în judecată, chestiuni punctuale, enumerate limitativ: verificarea competenței organelor de urmărire

penală, a legalității sesizării/ actului de sesizare (dacă rechizitoriul a fost verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de procurorul ierarhic superior, dacă cuprinde mențiunile obligatorii prev. de art. 328 Cod procedură penală, dacă sunt descrise faptele care constituie obiectul acuzării față de fiecare inculpat în parte pentru a se putea stabili obiectul și limitele judecății), a legalității și loialității administrării probelor în cursul urmăririi penale pentru a verifica incidența sancțiunii derivate a excluderii, conform art. 102 alin.3 Cod procedură penală, a legalității efectuării actelor de către organele de urmărire penală pentru a verifica incidența sancțiunii nulității (absolute sau relative) din perspectiva prevederilor art. 281 și 282 Cod procedură penală, desigur având în vedere regulile prescrise de normele procesual penale la data întocmirii actelor și încuviințării și administrării probelor.

Așa cum s-a menționat și de Curtea Constituțională a României (Decizia nr. 641/2014), în contextul separării funcțiilor judiciare, această nouă instituție procesuală nu aparține nici urmăririi penale, nici judecății, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal. Instanța constituțională a constatat că activitatea judecătorului de cameră preliminară nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedispunând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție.

De asemenea, judecătorul de camera preliminară nu verifică temeinicia/aparența de temeinicie a probelor sau a trimiterii în judecată și nici caracterul complet al urmăririi penale sau oportunitatea ori suficiența probelor administrate în acuzare.

Legalitatea administrării probelor presupune verificarea nulităților absolute enumerate limitativ în dispozițiile art. 281 Cod procedură penală respectiv o nulitate relativă care îndeplinește condițiile prevăzute de art. 282 Cod procedura penală (nerespectarea cerinței legale a determinat o vătămare ce nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului).

Verificarea aptitudinii probatoriului de a susține acuzația nu poate forma obiectul procedurii de cameră preliminară întrucât privește fondul cauzei și se evaluează în cursul judecății, punând în discuție temeinicia fundamentului probator al acuzației, iar nu claritatea acesteia (Î.C.C.J. - Secția penală, judecător de cameră preliminară, încheierea nr. 169/21.02.2017).

Se poate constata așadar că examinarea judecătorului de cameră preliminară are un caracter preponderent formal, fiind limitat la chestiuni ce țin, în mod esențial, de legalitatea actelor procesuale ori procedurale efectuate în faza de urmărire penală ori de legalitatea probelor în sine. Acest examen implică, cu necesitate, identificarea tuturor dispozițiilor legale pertinente într-o cauză anume, urmată de examinarea, conform probelor, a actelor de urmărire penală cu exigențele acelor dispoziții și, doar în cazurile expres prevăzute de lege, de aplicarea corespunzătoare a sancțiunilor prevăzute în art. 281 - art. 282 Cod procedură penală.

În privința actelor de urmărire penală efectuate și a mijloacelor de probă administrate în dosarul nr. 91/P/2020 al D.N.A.- S.T. Cluj.

Prin ordonanța procurorului din 20 octombrie 2020 s-a dispus în temeiul art. 305 alin.1 și 2 Cod procedură penală începerea urmăririi penale in rem cu privire la săvârșirea infracțiunilor de favorizarea făptuitorului prev. și ped. de art. 269 alin. 1 Cod penal, abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. 1 Cod penal (sesizate în legătură cu împrejurarea că, la nivelul anului 2010, ofițerul de poliție Rus Mircea Ion nu ar fi înregistrat în evidențele unității unele infracțiuni grave despre care ar fi luat la cunoștință) și abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. și ped. de art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 (vizând fapta presupus a fi săvârșită de numitul Rus Mircea Ion în data de 28 iulie 2018, când ar fi încercat să îi determine pe trei agenți de poliție aflați în timpul serviciului, să nu ia măsurile legale față de un conducător auto) (fila 102-106 dosar UP vol I).

În etapa investigativă in rem a fazei de urmărire penală au fost administrate următoarele procedee probatorii: audierea martorilor Coblișan Alexandra la data de 01.02.2021, Sabou Florin Lucian și Rus Mircea Gabriel la data de 02.02.2021 (declarații - fila 109-116, 117-122, 123-130 dosar UP vol I), înscrisuri (filele 132-138, 141-144 dosar UP vol I), înscrisuri ridicate de la IPJ Cluj (filele 3-21 dosar UP vol II), audierea martorilor Păcurar Flaviu Adrian, Miron Călin la data de 13.12.2021, Pinte Sorina și Goga Ovidiu la data de 14.12.2021, Sărăcuț Lucian la data de 16.12.2021 (filele 40-48, 49-57, 62-67, 69-74, 75-82 dosar UP vol II), înscrisuri comunicate de

către IGPR – Directia Rutieră, IGPR- IPJ Cluj – Biroul Juridic, respectiv IGPR Directia Control Intern și Directia Management Resurse Umane (filele 58-60, 85-87, 88-89, 90-92, 94-98, 102-111 dosar UP vol II).

La data de 10 martie 2022 procurorul din cadrul DNA ST Cluj s-a sesizat din oficiu cu privire la comiterea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul prev. și ped. de art. 13/2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 Cod penal și folosire, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, prev. și ped. de art. 12 lit. b din Legea 78/2000 (proces verbal – f. 112-113 dosar UP vol II), pentru ca ulterior, prin ordonanța din 11 martie 2022 să se dispună extinderea urmăririi penale în rem, cu privire la infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul prev. și ped. de art. 13/2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 Cod penal și folosire, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, prev. și ped. de art. 12 lit. b din Legea 78/2000, presupus a fi comise în cursul anului 2021, în contextul organizării și desfășurării unui concurs pentru ocuparea funcției de șef al Secției 3 Poliție Cluj-Napoca, la care a participat partenera de viață a inculpatului, comisarul Andra Ene filele 120-124 dosar UP vol II).

Ulterior extinderii urmăririi penale a fost administrată proba cu înscrisuri solicitată prin ordonanța procurorului din data de 11.03.2022 (filele 132-133 dosar UP vol II) (filele 134-240 dosar UP vol II).

Prin ordonanța procurorului din data de 11 martie 2022 s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul prev. și ped. de art. 13/2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 Cod penal în infracțiunea de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 Cod penal și efectuarea în continuare a urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. 1 Cod penal, față de suspectul Rus Mircea-Ion (filele 241-248 dosar UP vol II).

La data de 29 martie 2022 în prezența avocatului ales, numitului Rus Mircea Ion i s-a adus la cunoștință în conformitate cu prevederile art. 10, art. 108 și art. 307 Cod procedură penală , calitatea de suspect, acuzațiile aduse, drepturile și obligațiile procesuale inclusiv ordonanța privind schimbarea încadrării juridice (proces verbal filele 270-273 dosar UP vol II).

La data de 18.04.2022 a fost audiat martorul Buda Ioan (declaratie filele 295-302 dosar UP vol II), la data de 02.05.2022 martorii Sabou Florin Lucian, Coblișan Alexandra (declarații filele 313-320, 321-327 dosar UP vol II), la data de 04.05.2022 martorul Rus Mircea Gabriel (declarație filele 328-334), la data de 05.05.2022 , 13.05.2022 și respectiv 27.05.2022 martorii Marton Elek, Pop Păunel Paul, Curtean Pavel, Bogdan Claudiu Răzvan și Bob Ioana Paula, aceștia din urmă chiar cu privire la concursul desfășurat în perioada iulie - octombrie 2021 în cadrul IPJ Cluj (declarații filele 335-340, 341-348, 349-356, 367-374, 384-395 dosar UP vol II), la data de 27.06.2022 martorii Graur Daniel Sorin, Ilea Constantin, la data de 12.10.2022, martorul Miron Alexandru Cristian, la data de 24.10.2022 martorul Rus Ciprian Vasile, la data de 12.01.2023 martorul Udrea Valentin Adrian, toți aceștia cu privire la acuzațiile aduse inculpatului constând în faptele incriminate de prevederile art. 297 alin.1 Cod penal, art. 297 alin.1 Cod penal cu aplicarea art. 13/2 din legea nr. 78/2000 și respectiv art. 12 alin.1 lit.b din Legea nr. 78/2000 (declarații filele 283-290, 291-302 , 384-388, 422-429 , 449- 455 dosar UP vol III). A mai fost administrată proba cu înscrisuri, fiind comunicate organelor de urmărire penală înscrisurile solicitate IGPR (filele 4-78, 79-274, 408-416 dosar UP vol III).

Prin ordonanța procurorului din 08 septembrie 2022 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva suspectului Rus Mircea Ion pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. 1 Cod penal (filele 303-310 dosar UP vol III), iar la data de 15.09.2023 au fost aduse la cunoștința inculpatului, în prezența avocatului ales, acuzațiile, drepturile și obligațiile procesuale (filele 318-322 dosar UP vol III).

Cu privire la excepțiile invocate

Din succesiunea actelor de urmărire penală expusă anterior reiese că, la momentul la care procurorul din cadrul structurii specializate D.N.A.- S.T. Cluj a dispus la data de 11 martie 2022

schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul prev. și ped. de art. 13/2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 Cod penal în infracțiunea de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 Cod penal și efectuarea în continuare a urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. 1 Cod penal față de suspectul Rus Mircea-Ion, cu privire la acesta se mai desfășurau cercetări, chiar dacă în rem, cu privire la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul prev. și ped. de art. 13/2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 Cod penal și folosire, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, prev. și ped. de art. 12 lit. b din Legea 78/2000, presupus a fi comise în cursul anului 2021, în contextul organizării și desfășurării unui concurs pentru ocuparea funcției de șef al Secției 3 Poliție Cluj-Napoca, la care a participat partenera de viață a inculpatului, comisarul Andra Ene, infracțiuni ce sunt atribuite în mod expres în competența structurii specializate.

Sușinerile apărării în sensul în care DNA - Serviciul Teritorial Cluj ar fi încercat să evite pierderea competenței prin extinderea urmăririi penale (raportat la o faptă pentru care era competentă), imediat anterior schimbării încadrării juridice sunt în opinia judecătorului de cameră preliminară pur speculative, în condițiile în care astfel cum s-a reținut anterior cu privire la aceeași persoană se desfășurau cercetări cu privire la comiterea unor infracțiuni pentru care competența materială era atribuită DNA.

În opinia judecătorului de cameră preliminară de la instanța de fond, în aceste condiții, argumentele apărării pleacă de la o premisă greșită, din perspectiva analizată, neputându-se considera că, ulterior schimbării încadrării juridice și continuării cercetărilor cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 Cod penal cauza ar fi trebuit trimisă spre competentă soluționare parchetului de drept comun astfel cum s-a susținut.

De altfel, atât practica judiciară cât și deciziile CCR invocate de către apărare au la bază situația în care ulterior disjungerii cauzei în faza de urmărire penale procurorul din cadrul DNA putea continua efectuarea urmăririi penale în cauza disjunsă, ceea ce astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 231/06.04.2021 după pronunțarea Deciziei nr. 302/2017, nu mai era posibil, dispoziția din legislația specială (art. 13 alin.5 din OUG nr. 43/2002) care menținea prorogarea de competență fiind contrară dispozițiilor procesual penale ca reglementează competența organelor de urmărire penală și a căror nerespectare este sancționată cu nulitatea absolută. Or, în cauza de față procurorul DNA nu a dispus disjungerea cauzei cu privire la fapta care ar fi atras competența parchetului de drept comun.

De asemenea, faptul că ulterior prin rechizitoriu s-ar fi dispus clasarea cauzei cu privire la infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul prev. și ped. de art. 13² din Legea 78/2000 rap. la art. 297 Cod penal și folosire, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații, prev. și ped. de art. 12 lit. b din Legea 78/2000 întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni nu este de natură a conduce la concluzia certă că parchetul specializat a dorit, în mod cu totul convenabil, să –și mențină în continuare competența, astfel cum s-a susținut, atâta timp cât cu privire la toate aceste acuzații au mai fost administrate probe pe parcursul urmăririi penale, astfel cum acestea au fost expuse anterior.

În aceste condiții, apreciind că în cauză, nu este incidentă sancțiunii nulității absolute parțiale a ordonanței de schimbare a încadrării juridice și efectuare în continuare a urmăririi penale față de suspect din data de 11.02.2022 ca urmare a încălcării dispozițiilor privind competența materială a organului de urmărire penală, și constatând faptul că solicitările subsidiare privesc constatarea nulității absolute a tuturor actelor subsecvente momentului procesual menționat, nulitatea absolută a urmăririi penale efectuate după data de 11.02.2022 și respectiv neregularitatea (intrinsecă) a rechizitoriului, judecătorul de cameră preliminară va respinge în totalitate cererile formulate.

Împotriva acestei hotărâri a formulat contestație inculpatul Rus Mircea Ioan solicitând desființarea încheierii penale atacate și pronunțând o nouă hotărâre să se dispună admiterea cererilor și excepțiilor, astfel cum au fost formulate, respectiv:

1. Constatarea nulității absolute parțiale a ordonanței de schimbare a încadrării juridice și efectuare în continuare a urmăririi penale din data de 11 martie 2022, cu privire la dispoziția de efectuare în continuare a urmăririi penale față de suspect sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. (1) C. pen., în raport de inculcarea dispozițiilor privind competența materială a organului de urmărire penală.

2. Constatarea nulității absolute a tuturor actelor subsecvente momentului efectuării în continuare a urmăririi penale, și anume:

a. procesul-verbal de aducere la cunoștință a acuzațiilor și a drepturilor procesuale din 29.03.2022

b. mijloacele de probă testimoniale administrate de organul de urmărire penală necompetent, concomitent cu excluderea fizică a acestora de la dosarul cauzei;

c. ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale din 08.09.2022 față de inculpat cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. și ped. de art. 297 alin. (1) C. pen.

3. Constatarea nulității absolute a urmăririi penale efectuate ulterior datei de 11.03.2023, ca fiind efectuat de un organ de urmărire penală necompetent, precum și neregularitatea rechizitoriului astfel întocmit și restituirea cauzei la parchet. C. proc. pen.

În motivarea contestației s-a arătat că inculpatul a fost trimis în judecată pentru presupusa săvârșire a infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 C. pen., iar conform normelor generale de competență, urmărirea penală pentru infracțiunea dedusă judecătii aparține parchetelor ordinare și nu DNA — ST Cluj.

Prezentul dosar penal are la bază denunțul formulat de numitului Miron Alexandru Cristian, pe care inculpatul l-a avut ca și contracandidat la conducerea IPJ Cluj, între aceștia existând o relație de dușmănie.

La data de 20.10.2020 s-a dispus începerea urmăririi penale in rem cu privire la infracțiuni care cad în competența DNA. Ulterior, prin ordonanța din 11.03.2022 s-a dispus extinderea urmăririi penale in rem tot pentru o faptă pentru care competența revenea DNA. Printr-o altă ordonanță din data 11.03.2022 (ulterioară celei de extindere a urmăririi penale) s-a dispus schimbarea încadrării juridice, într-o singură faptă prevăzută de art. 297 C. pen., care nu mai era de competența DNA. În acel moment, DNA a ales să încalce în mod deliberat legea și să efectueze în continuare urmărirea penală față de inculpat pentru fapte care nu cad în competența sa.

În fine, prin ordonanța din 08.09.2022 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 C. pen., iar la data de 29.03.2023 s-a emis rechizitoriul întocmit de DNA — Serviciul Teritorial Cluj și s-a dispus trimiterea sa în judecată.

Din analiza cronologică a evenimentelor se poate observa că DNA a încercat în mod artificial să-și atragă competența pe care nu o avea. Argumentele apărării nu au fost primite de judecătorul de scaun, în contextul în care inculpatul este pus la dispoziție de aproximativ 2 ani și înlăturat de la conducerea IPJ Cluj.

Cu privire la necompetența DNA, apărarea face trimitere la art. 13 din OUG nr. 43/2002, care este o normă atributivă de competență, cu un caracter imperativ și de strictă interpretare. În cauză, consideră că s-a pornit de la premisa că DNA a urmărit niște fapte pentru care erau competenți și, ulterior, a fost o prorogare de competență legală. Ori, în situația în care legiuitorul a dorit să facă prorogări de competență le-a făcut în mod expres, sens în care face trimitere la OUG nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea DIICOT, unde în art. 11 alin. (1) pct. 5 se prevede că sunt de competența acestei structuri infracțiunile care au legătură, potrivit art. 43 din Codul de procedură penală, cu cele prevăzute la pct. 1-4. În privința DNA o asemenea dispoziție legală nu există, așa încât competența este limitată la infracțiunile prevăzute de art. 13 din OUG nr. 43/2002.

În sensul unei competențe limitate, de strictă interpretare a DNA, apărarea face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale a României, respectiv la decizia nr. 302/2017, privind neconstituționalitatea soluției legislative cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) C. pr. pen., care în paragraful 51, prevede că următoarele: ”În acest context, Curtea reține că înființarea unor

structuri specializate presupune și o anumită competență specializată a acestora, strict determinată de lege, astfel că efectuarea sau supravegherea urmăririi penale în cauze care excede acestei competente determină o deturnare a scopului normelor legale ce au stat la baza înființării acestor structuri specializate.

Prin Decizia nr. 296/2010 a Curții Constituționale, s-a statuat că Direcția Națională Anticorupție are competența de a efectua urmărirea penală doar în cazul infracțiunilor de mare corupție.

Finalmente, prin Decizia nr. 231/2021 a Curții Constituționale s-a stabilit că dispozițiile art. 13 alin. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție sunt neconstituționale și prin care s-a statuat în cazul în care Direcția Națională Anticorupție ar disjunge cauza nu ar mai fi competentă să efectueze urmărirea penală, prorogarea de competență nemaifiind legală. Astfel, unitățile de parchet specializate trebuie să acționeze conform și în limitele competenței lor speciale, orice prorogare de competență fiind exclusă și lovită de nulitate absolută.

În accepțiunea sa, singurul caz în care DNA ar fi putut efectua în continuare acte de urmărire penală cu privire la alte infracțiuni decât cele prevăzute în OUG nr. 43/2002, este cea descrisă la art. 60 C.pr.pen., respectiv în cazuri urgente. În mod cert, nu aceasta a fost situația în speță, neexistând acte de urmărire penală ce se impuneau a fi efectuate urgent (de altfel, parcursul dosarului nu s-a remarcat prin celeritate.)

De asemenea, potrivit noii opinii doctrinei relevante în materie, s-a arătat că „Dacă procurorul dispune prin ordonanță schimbarea încadrării juridice, iar noua încadrare juridică atrage competența materială a altui parchet, va dispune în mod obligatoriu și declinarea competenței în favoarea acestuia, întrucât, în caz contrar, ar însemna să admitem competența acestei unități specializate de parchet să cerceteze orice fel de infracțiuni.

Prin încheierea atacată se reține că susținerile apărării, în sensul în care DNA - Serviciul Teritorial Cluj ar fi încercat să evite pierderea competenței este pur speculativă, aspect care denotă superficialitatea judecătorului de scaun. În mod evident, în măsura în care în data de 11.03.2022 s-ar fi dispus doar schimbarea încadrării juridice în infracțiunea prev. de art. 297 C.pen., singura soluție posibilă era declinarea competenței în favoarea Parchetului de drept comun, însă DNA, în cadrul aceleiași ordonanțe a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale, arogându-și în mod artificial competența. În continuare judecătorului de cameră preliminară arată că, argumentele apărării pleacă de la o premisă greșită și anume că, ulterior schimbării încadrării juridice în infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art. 297 C. pen., cauza ar fi trebuit trimisă spre competență soluționare parchetului de drept comun, „motivarea” rămânând astfel la stadiul de afirmație, nefiind explicat de ce anume premisa de la care s-a pornit nu ar fi corectă sau care sunt textele legale care o contrazic.

Ulterior, s-a mai reținut că „atât practica judiciară, cât și deciziile CCR invocate de către apărare au la bază situația în care ulterior disjungerii cauzei în faza de urmărire penală procurorul din cadrul DNA putea continua efectuarea urmăririi penale. Or, în cauza pendinte procurorul DNA nu ar fi dispus disjungerea cu privire la fapta care ar fi atras competența parchetului de drept comun.

Verificând legalitatea și temeinicia încheierii penale contestate, prin prisma motivelor invocate, precum și din oficiu în limitele permise de prevederile legale, Curtea de Apel constată că prezenta contestație declarată de inculpatul Rus Mircea Ion este fondată, pentru următoarele considerente:

Motivele de nulitate absolută invocate de inculpatul contestator Pop Mircea Ion au ca premise încălcarea dispozițiilor legale privind competența materială a organelor de urmărire penală.

Cu privire la competența Direcției Naționale Anticorupție, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 3 din OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, **atribuțiile Direcției Naționale Anticorupție** care prezintă relevanță din perspectiva obiectului prezentei cauze sunt următoarele:

a) **efectuarea urmăririi penale**, în condițiile prevăzute în Codul de procedură penală, în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și în prezenta

ordonanță de urgență, **pentru infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 care sunt, potrivit art. 13, în competența Direcției Naționale Anticorupție;**

b) conducerea, supravegherea și controlul actelor de cercetare penală, efectuate din dispozițiile procurorului de către ofițerii de poliție judiciară aflați sub autoritatea exclusivă a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție;

c) conducerea, supravegherea și controlul activităților de ordin tehnic ale urmăririi penale, efectuate de specialiști în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție;

c /1) **sesizarea instanțelor judecătorești pentru luarea măsurilor prevăzute de lege și pentru judecarea cauzelor privind infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările ulterioare, care sunt, potrivit art. 13, în competența Direcției Naționale Anticorupție.**

Potrivit art. 3 alin. 2 din OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, Direcția Națională Anticorupție **exercită drepturile și îndeplinește obligațiile procedurale prevăzute de lege, în cauzele privind infracțiunile atribuite prin prezenta ordonanță de urgență în competența sa.**

Competența Direcției Naționale Anticorupție este reglementată în capitolul III din OUG nr. 43/2002, în conținutul art. 13.

Potrivit art. 13 din OUG nr. 43/2002, astfel cum a fost acesta modificat prin art.58 pct. 2 din Legea nr. 255/2013, deci în forma în vigoare după data de 1.02.2014:

(1) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții: a) dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro;

b) dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către: deputați; senatori; membrii din România ai Parlamentului European; membrul desemnat de România în Comisia Europeană; membri ai Guvernului, secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora; consilieri ai miniștrilor; judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale; ceilalți judecători și procurori; membrii Consiliului Superior al Magistraturii; președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia; Avocatul Poporului și adjuncții săi; consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale; consilierii de stat ai prim-ministrului; membrii și auditorii publici externi din cadrul Curții de Conturi a României și ai camerelor județene de conturi; guvernatorul, prim-viceguvernatorul și viceguvernatorii Băncii Naționale a României; președintele și vicepreședintele Consiliului Concurenței; ofițeri, amirali, generali și mareșali; ofițeri de poliție; președinții și vicepreședinții consiliilor județene; primarul general și viceprimarii municipiului București; primarii și viceprimarii sectoarelor municipiului București; primarii și viceprimarii municipiilor; consilieri județeni; prefecti și subprefecti; conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora; avocați; comisarii Gărzii Financiare; personalul vamal; persoanele care dețin funcții de conducere, de la director inclusiv, în cadrul regiilor autonome de interes național, al companiilor și societăților naționale, al băncilor și al societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, al instituțiilor publice care au atribuții în procesul de privatizare și al unităților centrale financiar-bancare; persoanele prevăzute la art. 293 și 294 din Codul penal.

(2) Infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție.

(3) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute la art. 246, **297** și 300 din Codul penal, **dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro.**

Până la momentul publicării Deciziei nr. 231/6.04.2021 a Curții Constituționale, în data de 22.06.2021, a fost incident și art. 13 alin. 5 din OUG nr. 43/2002, potrivit căruia:

În cazul în care dispune disjungerea în cursul urmăririi penale, procurorul din cadrul DNA poate continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă.

Prin Decizia nr. 231/6.04.2021 a Curții Constituționale, publicată în data de 22.06.2021, s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 5 din OUG nr. 43/2002 și s-a constatat că aceste dispoziții sunt neconstituționale.

Cum potrivit art. 147 alin. 1 din Constituția României, Parlamentul sau Guvernul nu au pus de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției, în 45 de zile de la data publicării

Deciziei Curții Constituționale, prevederile art. 13 alin. 5 din OUG nr. 43/2002 și-au încetat efectele juridice.

Curtea constată că prevederile art. 13 alin. 5 din OUG nr. 43/2002 constituiau singurul caz legal de prorogare de competență acordat DNA, în afara infracțiunilor expres stabilite în competența sa, conform art. 13 alin. 1- 3 din OUG nr. 43/2002.

Curtea constată că în categoria largă a infracțiunilor de corupție, se înscriu în primul rând, infracțiunile de corupție a căror reglementare se regăsește în Partea Specială a Codului Penal, titlul V, capitolul I „Infracțiuni de corupție”, iar acestea sunt cele prev. de art. 289 – 294 Cod Penal.

Aceste infracțiuni sunt, potrivit art. 36 Cod de Procedură Penală, de competența Tribunalului, iar potrivit art. 56 alin. 3 lit. b rap. la alin. 6 Cod de Procedură Penală, urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de procurorul de la Parchetul de pe lângă Tribunal – Parchetul corespunzător instanței care, potrivit legii, judecă în primă instanță cauza, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

Prin **Legea nr. 78/2000** pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în conținutul art. 1, se menționează explicit că legea se aplică următoarelor categorii de persoane:

a) care exercită o funcție publică, indiferent de modul în care au fost investite, în cadrul autorităților publice sau instituțiilor publice;

b) care îndeplinesc, permanent sau temporar, potrivit legii, o funcție sau o însărcinare, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, în cadrul serviciilor publice, regiilor autonome, societăților comerciale, companiilor naționale, societăților naționale, unităților cooperatiste sau al altor agenți economici;

c) care exercită atribuții de control, potrivit legii;

d) care acordă asistență specializată unităților prevăzute la lit. a) și b), în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența;

e) care, indiferent de calitatea lor, realizează, controlează sau acordă asistență specializată, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, cu privire la: operațiuni care antrenează circulația de capital, operațiuni de bancă, de schimb valutar sau de credit, operațiuni de plasament, în burse, în asigurări, în plasament mutual ori privitor la conturile bancare și cele asimilate acestora, tranzacții comerciale interne și internaționale;

f) care dețin o funcție de conducere într-un partid sau într-o formațiune politică, într-un sindicat, într-o organizație patronală ori într-o asociație fără scop lucrativ sau fundație;

g) alte persoane fizice decât cele prevăzute la lit. a)-f), în condițiile prevăzute de lege.

Legea nr. 78/2000 reglementează alte infracțiuni de corupție decât cele generice din Codul Penal, pe care le-a definit în secțiunea a 2-a, precum și infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție în secțiunea a 3-a, infracțiuni în legătură directă cu infracțiunile de corupție în secțiunea a 4-a și infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, în secțiunea 4/1.

Acest act normativ nu conține prevederi cu privire la competența de soluționare a acestor infracțiuni, doar aceea că urmărirea penală în cazul acestor infracțiuni se efectuează în mod obligatoriu de către procuror.

Cadrul legal instituit prin art. 289 – art. 294 Cod Penal, respectiv prin Legea nr. 78/2000 sunt anterioare temporal cadrului legal instituit prin OUG nr. 43/2002.

Competența materială de urmărire penală și de judecată a infracțiunilor atribuite prin lege în sarcina DNA trebuie, astfel, evaluată, prin raportare la prevederile OUG nr. 43/2002 și ale Codului de Procedură penală.

Potrivit expunerii de motive a OUG nr. 43/2002, PNA (actualul DNA) a fost conceput inițial ca un parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, ca o structură autonomă în cadrul Ministerului Public, competent să efectueze urmărirea penală în infracțiunile de corupție prev. de Legea nr. 78/2000, cele de corupție clasică, cele asimilate infracțiunilor de corupție și cele în legătură directă cu infracțiunile de corupție.

Prin **Legea nr. 255/2013**, art. 13 din OUG nr. 43/2002 a fost modificat art. 13, forma modificată fiind și în prezent valabilă, mai puțin prevederile art. 13 alin. 5, afectate de neconstituționalitate.

Prevederile legale privind competența structurii specializate sunt extrem de precise și limitative, ele acordând competența Direcției de a efectua urmărirea penală, de a conduce și supraveghea actele de cercetare penală, de a sesiza instanța de judecată și de a exercita căile de atac,

doar în privința infracțiunilor prevăzute în competența sa exclusivă, conform art. 13 alin. 1 – 3 din OUG nr. 43/2002.

Revenind la cauza dedusă judecății, Curtea constată că prin ordonanța DNA – Serviciul Teritorial Cluj, din 20.10.2020, s-a început urmărirea penală in rem pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 269 alin. 1 Cod penal și art. 297 alin. 1 Cod penal (pentru fapta din 2010) și art. 297 alin. 1 rap. la art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 (pentru fapta din 2018, care face obiectul prezentului rechizitoriu).

Ca atare, se constată că în privința infracțiunii care face obiectul prezentei acuzații, organele judiciare au început initial, în data de 20.10.2020, urmărirea penală in rem, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 297 alin. 1 rap. la art. 13/2 din Legea nr. 78/2000, infracțiune de competența DNA conform art. 13 alin. 1 lit. b din OUG nr. 43/2002, determinat de faptul că persoana vizată de acuzație deținea calitatea de ofițer de poliție.

Cu referire la aceeași încadrare juridică, de competența DNA, precum și cu privire la infracțiunea prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 s-a extins apoi urmărirea penală in rem prin ordonanța DNA – Serviciul Teritorial Cluj din 11.03.2022, subsecvent procesului – verbal de sesizare din oficiu din data de 10.03.2022, efectuat în același dosar penal, și cu privire la acuzația de pretinsă aranjare în 2021, a concursului pentru ocuparea funcției de șef al Secției 3 de Poliție.

Cu referire la acuzația de determinare a subalternilor de a nu lua măsurile legale față de șoferul depistat în trafic în 2018- soțul fostului ministru Pintea Sorina, prin ordonanța din 11.03.2022, s-a dispus schimbarea încadrării juridice din art. 297 alin. 1 rap. la art. 13/2 din Legea nr. 78/2000, în art. 297 Cod Penal și subsecvent, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul Rus Mircea Ion, pentru infracțiunea prev. de art. 297 Cod Penal.

Ulterior, în 8.09.2022, s-a pus în mișcare acțiunea penală față de inculpatul Rus Mircea Ion, pentru infracțiunea de avuz în serviciu prev. de art. 297 CP, constând în acuzația de determinare a subalternilor de a nu lua măsurile legale față de șoferul depistat în trafic în 2018- soțul fostului ministru Pintea Sorina.

La finalizarea urmăririi penale din cauză, prin rechizitoriul din 29.03.2023, DNA a dispus trimiterea în judecată a inculpatului Rus Mircea Ion pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 CP (fapta din 28.07.2018) și clasarea cauzei pentru infracțiunile prev. de art. 269 alin. 1, art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 2010) și art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 Cod penal și art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 (fapta din 2021).

Curtea de Apel constată că în raport de prevederile legale imperative anterior menționate care reglementează competența Direcției Naționale Anticorupție, această structură independentă și specializată de Parchet, **nu avea competența de a efectua urmărirea penală și nici de a sesiza instanța de judecată cu infracțiuni care nu sunt de competența sa, potrivit art. 13 din OUG nr. 43/2002.**

Curtea nu a identificat în actul normativ care reglementează organizarea și funcționarea DNA, nicio dispoziție legală care să permită o prorogare de competență, cu privire la alte infracțiuni decât cele care îi sunt atribuite prin art. 13 din OUG nr. 43/2002. În aceste prevederi, nu se regăsește infracțiunea de abuz în serviciu în forma clasică, prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal.

Potrivit art. 63 Cod de procedură penală, dispozițiile prevăzute la art. 41 – 46 și 48 Cod de Procedură Penală (deci cele privind competența teritorială, reunirea cauzelor, competența în caz de reunire a cauzelor, procedura de reunire a cauzelor, disjungerea cauzelor și competența în caz de schimbare a calității inculpatului) se aplică în mod corespunzător și în cursul urmăririi penale.

Principalul argument este acela că **nu este permisă, potrivit voinței legiuitorului, în faza de urmărire penală, prorogarea de competență legală în situația schimbării încadrării juridice, reglementată de art. 49 alin. 1 Cod de Procedură Penală** recunoscută în activitatea instanțelor judecătorești, așa cum rezultă din conținutul art. 63 Cod de Procedură Penală, care enumeră explicit care prevederi legale aferente fazei de judecată se aplică și în faza de urmărire penală.

În acest sens, doctrina de specialitate a exprimat aceeași părere: „dacă procurorul dispune prin ordonanță schimbarea încadrării juridice, iar noua încadrare juridică atrage competența

materială a altui parchet, va dispune și declinarea competenței în favoarea acestuia”. (Codul de Procedură Penală, comentariu pe articole, ed. 3, Editura C. H. Beck, 2020, p.313 – Mihail Udriou).

În al doilea rând, potrivit art. 43 Cod de Procedură Penală, reunirea cauzelor este posibilă când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană. Aceste motiv de reunire ar fi incident, de vreme ce toate infracțiunile cercetate de DNA în cadrul acestui dosar penal au fost imputate aceleiași persoane.

Conform art. 44 alin. 1 Cod de Procedură Penală, care se referă la activitatea instanțelor judecătorești, în caz de reunire a cauzelor cu competențe diferite, competența de a judeca toate faptele și pe toți făptuitorii revine instanței mai întâi sesizate sau instanței superioare în grad. Aplicabilitatea corelativă a acestui alineat, conform art. 63 Cod de Procedură Penală, se referă doar la stabilirea competenței în situațiile de reunire a unor cauze înregistrate la parchete de grad egal sau de grade diferite.

Potrivit art. 44 alin. 2 Cod de Procedură Penală, care se referă tot la activitatea instanțelor judecătorești, competența judecării cauzelor reunite rămâne dobândită, chiar dacă pentru fapta sau făptuitorul care a determinat competența unei anumite instanțe, s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea.

O situație similară cu ipoteza reglementată de art. 44 alin. 2 Cod de Procedură Penală este cea din prezentul dosar penal, în sensul că inițial DNA a fost competent să efectueze urmărirea penală cu privire la infracțiunea dedusă judecății pretins comisă în 2018, în raport de încadrarea juridică reținută inițial, fiind vorba de o infracțiune atribuită în competența DNA. Apoi, ulterior schimbării încadrării juridice prin ordonanța din 11.03.2022, DNA a rămas competent să efectueze urmărirea penală cu privire la celelalte infracțiuni reunite, care vizau fapta din 2021, care erau de competența sa.

Potrivit dispozițiilor art. 63 alin. 2 Cod de Procedură Penală, prevederile art. 44 alin. 2 Cod de Procedură Penală nu se aplică în faza de urmărire penală. Aceasta înseamnă, corelativ cu art. 44 alin. 2 Cod de Procedură Penală aplicat în faza de judecată, că nu se aplică dispoziția de păstrare a competenței cauzelor reunite, dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența unui anumit parchet, s-a dispus disjungerea sau o altă soluție de stingere a acțiunii penale –cele apte a fi dispuse în faza de urmărire penală fiind clasarea sau renunțarea la urmărire penală.

Ca atare, o prorogare de competență în cauzele reunite, de genul celei reglementate de art. 44 alin. 2 Cod de Procedură Penală, valabilă în activitatea de judecată, nu este incidentă în faza de urmărire penală, voința legiuitorului în acest sens fiind în mod explicit prevăzută în conținutul art. 63 alin. 2 Cod de Procedură Penală.

Ca atare, după data schimbării încadrării juridice dintr-o infracțiune de competența DNA într-o infracțiune de competența Parchetului de pe lângă Tribunal, Direcția Națională Anticorupție nu mai era competentă să efectueze în continuare urmărirea penală față de infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal imputată inculpatului contestator.

Singura infracțiune de abuz în serviciu prev. de art. 297 Cod Penal care este de competența DNA, potrivit art. 13 alin. 3 din OUG nr. 43/2002, este cea care a avut drept consecință cauzarea unei pagube mai mari decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, situație care nu este incidentă în cauză.

De asemenea, DNA nu era competent nici să sesizeze cu rechizitoriu instanța în raport de această infracțiune, de vreme ce prevederile art. 3 alin. 1 lit. c/1 din Legea nr. 43/2002 limitează atribuțiile Direcției la sesizarea instanțelor judecătorești, pentru judecarea cauzelor privind infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 care sunt, potrivit art. 13 din OUG nr. 43/2002, în competența DNA.

Decizia Curții Constituționale nr. 231/6.04.2021, deși nu este incidentă în cauză, merită a fi amintită, în sensul că prezintă relevanță, din perspectiva rigorii aprecierii limitelor de competență ale DNA, în ipoteza prorogării competenței, în cauzele disjuncte.

Din conținutul acestei decizii, reclamă atenție în prezenta situație dedusă judecății, următoarele paragrafe:

32. În acest sens, Curtea constată că în expunerea de motive a Legii nr.503/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, se arată că rolul Direcției Naționale Anticorupție este acela de a realiza „politica globală anticorupție”, aceasta fiind organizată ca „o structură puternică în ofensiva declanșată pe toate planurile în lupta împotriva corupției”, aspecte ce denotă importanța acordată de legiuitor Direcției Naționale Anticorupție și activității sale specifice. Potrivit art.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2002, Direcția Națională Anticorupție are atribuții referitoare la efectuarea urmăririi penale în cazul infracțiunilor de corupție prevăzute, în mod distinct, în Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, printre aceste atribuții numărându-se conducerea, supravegherea și controlul actelor de cercetare penală, efectuate din dispozițiile procurorului de către ofițerii de poliție judiciară aflați sub autoritatea exclusivă a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție; conducerea, supravegherea și controlul activităților de ordin tehnic ale urmăririi penale, efectuate de specialiști în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție; sesizarea instanțelor judecătorești pentru luarea măsurilor prevăzute de lege și pentru judecarea cauzelor privind infracțiunile prevăzute în Legea nr.78/2000, care sunt în competența Direcției Naționale Anticorupție și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în condițiile prevăzute de lege.

33. Așadar, dacă dispoziția procesual penală criticată și-a găsit rațiunea în momentul intrării în vigoare a Codului de procedură penală, ale cărui dispoziții relativizau competența organelor de urmărire penală, prin sancționarea acesteia conform prevederilor art.282 din același cod, după pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziei nr.302 din 4 mai 2017, menținerea acestei prorogări de competență în legislația procesual penală nu mai este posibilă, întrucât aceasta este contrară dispozițiilor procesual penale ce reglementează competența organelor de urmărire penală care constituie regula generală în această materie și a căror nerespectare este sancționată cu nulitatea absolută. Or, este de esența statului de drept ca ordonarea puterii publice să se realizeze într-un mod coerent și previzibil, astfel că unitățile de parchet specializate trebuie să acționeze conform și în limitele competenței lor speciale, orice prorogare de competență fiind exclusă, competența specializată reglementată în privința acestora determinând cadrul și măsura activității lor. Așa fiind, normele atributive de competență prevăzute în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.43/2002 trebuie să se circumscrie rolului și scopului Direcției Naționale Anticorupție.

34. În aceste condiții, dispozițiile art.13 alin.(5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2002, care prevăd posibilitatea procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție de a continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă, atunci când procedează la disjungerea cauzei în cursul urmăririi penale, în condițiile în care obiectul cauzei disjuncte nu se încadrează în sfera de aplicare a prevederilor art.2 din aceeași ordonanță de urgență, sunt contrare Deciziei Curții Constituționale nr.302 din 4 mai 2017.

35. Curtea reține că, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.43/2002, competența Direcției Naționale Anticorupție este strict reglementată, iar norma criticată delimitează scopul dispozițiilor legale care au stat la baza înființării acestei structuri. Prin urmare, prevederile art.13 alin.(5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2002 încalcă principiul legalității, astfel cum acesta a fost analizat de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr.302 din 4 mai 2017 și este reglementat la art.1 alin.(3) și (5) din Constituție.

36. În plus, dispoziția legală criticată introduce arbitrarul în aplicarea dispozițiilor procesual penale ce reglementează competența organelor de urmărire penală, lăsând la dispoziția procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție asumarea sau nu a competenței de a efectua urmărirea penală în fiecare caz care se încadrează în ipoteza normei criticate, respectiv posibilitatea de apreciere a oportunității menținerii spre soluționare a cauzei penale disjuncte, al cărei obiect atrage competența organelor de urmărire penală de la parchetele de pe lângă instanțele de drept comun.

37. De asemenea, această apreciere distorsionează, în mod implicit, competența instanțelor de a soluționa în primă instanță cauzele penale disjuncte, conform art.13 alin.(5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2002. Astfel, decizia unilaterală subiectivă a procurorului de a păstra cauza disjunsă spre soluționare schimbă practic instanța competentă să judece fondul acesteia, întrucât, conform art.36 alin.(1) lit.c) din Codul de procedură penală, infracțiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Direcția Națională Anticorupție sunt judecate în primă instanță de către tribunal, dacă nu sunt date, prin lege, în competența altor instanțe ierarhic superioare, în timp ce, aceeași cauză disjunsă, potrivit obiectului său, ar putea fi judecată de către judecătorie, dacă urmărirea penală ar fi efectuată potrivit regulilor generale de procedură.

Chiar în ipoteza dedusă judecății, procurorul avea posibilitatea să decline competența de soluționare a cauzei pentru infracțiunea prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal sau ar fi putut disjunge cauza cu privire la această infracțiune, ceea ce ar presupune, în aprecierea acuzării, că este la latitudinea procurorului Direcției Naționale Anticorupție stabilirea organelor de urmărire penală competente. Subsecvent, prin păstrarea competenței de către DNA, a fost sesizat cu rechizitoriul Tribunalul, pe când în ipoteza unei urmăririi penale efectuate de către un parchet de pe lângă Tribunal, cauza ar fi fost de competența Judecătoriei. Or, tocmai o asemenea situație de incertitudine și de lipsă de previzibilitate a fost sancționată de Curtea Constituțională, prin decizia anterior amintită.

Curtea mai observă faptul că prin denunțul formulat în cauză de numitul Miron Alexandru Cristian, care a stat la baza constituirii dosarului de urmărire penală nr. 91/P/2020, s-a reclamat pretinsa săvârșire de către numitul Rus Mircea Ion și a unor infracțiuni de trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, constituire a unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 Cod Penal, șantaj prev. de art. 207 alin. 1 Cod Penal.

Cu privire la aceste infracțiuni, DNA a dispus, prin ordonanța din 16.10.2020, disjungerea cauzei și declinarea acesteia în favoarea DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj, unitate căreia îi revenea competența materială de a efectua urmărirea penală. Se evidențiază astfel, o dublă măsură inexplicabilă, de vreme ce cu privire la aceste infracțiuni DNA a reținut că nu este competentă să efectueze urmărirea penală, chiar în aceeași situație de conexitate prev. de art. 43 alin. 2 lit. a Cod de Procedură Penală, dar cu privire la infracțiunea prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal din aceeași conexitate, nu a mai raționat și acționat la fel.

O situație asemănătoare de prorogare de competență derivată din operațiunea de disjungere, cum era cea din art. 13 alin. 5 din OUG nr. 43/2002, s-a regăsit și în conținutul art. 11 alin. 3 din OUG nr. 78/2016 privind organizarea și funcționarea DIICOT. Și această prevedere legală a fost declarată neconstituțională, prin Decizia nr. 380/8.06.2021 a Curții Constituționale, pentru aceleași argumente de neconformitate cu Constituția.

Ulterior, prin Legea nr. 201/2023, s-au abrogat în mod explicit prevederile art.13 alin. 5 din OUG nr. 43/2002 și art. 11 alin. 3 din OUG nr. 78/2016.

Curtea reține însă că în privința DIICOT, este activ un caz de prorogare legală de competență, reglementat de art. 11 alin. 1 pct. 5 din OUG nr. 78/2016, în sensul că sunt de competența DIICOT infracțiunile care au legătură, potrivit art. 43 Cod de Procedură Penală, cu cele prevăzute la punctele 1-4 din art. 11 alin. 1. În privința DNA, nu s-a stabilit însă un asemenea caz de prorogare de competență.

Curtea reține că de la data publicării **Deciziei nr. 302/4.05.2017 a Curții Constituționale**, (situație reglementată apoi explicit prin modificările aduse Codului de Procedură Penală prin Legea nr. 201/2023, care a introdus art. 281 alin. 1 lit. b/1 Cod de Procedură Penală), încălcarea normelor de competență a organelor de urmărire penală este sancționată cu nulitate absolută.

Din conținutul acestei decizii, apar relevante următoarele paragrafe:

50. Pe de altă parte, Curtea constată că tocmai importanța urmăririi penale ca fază distinctă a procesului penal a determinat înființarea unor organe de urmărire penală cu competențe speciale. Spre exemplu, prin [Legea nr. 508/2004](#) a fost înființată Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, în cadrul Ministerului Public, ca structură specializată în combaterea infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în prezent activitatea acesteia fiind reglementată de [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016](#); iar prin [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) a fost înființată Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu competența de a cerceta infracțiuni de corupție și cele asimilate acestora.

51. În acest context, Curtea reține că înființarea unor structuri specializate presupune și o anumită competență specializată a acestora, strict determinată de lege, astfel că efectuarea sau supravegherea urmăririi penale în cauze care excedează acestei competențe determină o deturnare a scopului normelor legale ce au stat la baza înființării acestor structuri specializate.

Pentru argumentele anterior expuse, s-a reținut că Direcția Națională Anticorupție și-a pierdut competența de continuare a urmăririi penale în privința infracțiunii prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal, după momentul schimbării încadrării juridice prin ordonanța din 11.03.2022, într-o infracțiune care nu mai este de competența sa, în acord cu prevederile art. 3 și art. 13 din OUG nr. 43/2002.

Prin urmare, orice act de urmărire penală subsecvent ordonanței de schimbare a încadrării juridice din 11.03.2022: orice act procedural ulterior acestei date- inclusiv dispoziția de efectuare în continuare a urmăririi penale din această ordonanță, apoi ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale cu privire la infracțiunea prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal, respectiv toate mijloacele de probă administrate în raport de acuzația prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal, sunt afectate de nulitate absolută, fiind efectuate de un organ de urmărire penală necompetent.

Nulitatea absolută afectează în egală măsură rechizitoriul, ca act de sesizare a instanței, numai cu privire la dispoziția de trimitere în judecată cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018).

Se constată că nulitatea absolută a actelor, a mijloacelor de probă și neregularitatea rechizitoriului au fost invocate în termenul legal, conform art. 281 alin. 4 Cod Penal.

Pentru aceste motive,

În temeiul art. 347 rap. la art. 346 alin 3 lit. a și b Cod de Procedură Penală, se va admite contestația formulată de inculpatul Rus Mircea Ion împotriva încheierii penale nr.67/CP/12.07.2023 pronunțate de Tribunalul Cluj în dosarul nr. 1711/117/202/a1.

Se va desființa încheierea penală contestată și procedându-se la o nouă judecată:

Se vor admite cererile și excepțiile formulate de inculpatul Rus Mircea Ion cu privire la legalitatea administrării probelor, a efectuării actelor de către organele de urmărire penală și legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul din 29.03.2023, din dosarul nr. 91/P/2020 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj.

În temeiul art. alin. 1 și 2 rap. la art. 281 alin. 1 lit. b/1 Cod de Procedură Penală:

Se va constata nulitatea absolută a ordonanței de schimbare a încadrării juridice și efectuare în continuare a urmăririi penale din 11.03.2022, numai în ce privește dispoziția de efectuare în continuare a urmăririi penale față de suspectul Rus Mircea Ion, cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018).

Se va constata nulitatea absolută a tuturor actelor procesuale și procedurale întocmite ulterior ordonanței de schimbare a încadrării juridice din 11.03.2022, numai cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018).

Se va constata nulitatea absolută a tuturor mijloacelor de probă administrate ulterior ordonanței de schimbare a încadrării juridice din 11.03.2022, numai cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018).

În temeiul art. 102 alin. 2 – 4 Cod de Procedură Penală, se vor exclude din materialul probator al dosarului penal nr. 91/P/2020 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, toate probele administrate ulterior ordonanței de schimbare a încadrării juridice din 11.03.2022, numai cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018) și se vor înlătura din dosarul cauzei mijloacele de probă corespunzătoare probelor excluse.

Se va constata neregularitatea rechizitoriului emis în 29.03.2023 în dosarul penal nr. 91/P/2020 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, numai cu privire la mențiunile și referirile la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018) ulterior ordonanței de schimbare a încadrării juridice din 11.03.2022, precum și cu privire la dispoziția de trimitere în judecată a inculpatului Rus Mircea Ion, pentru această infracțiune.

Constatănd că în cauză nu este aplicabilă procedura remediu prev. de art. 345 alin. 3 Cod de Procedură Penală, se va restitui dosarul penal nr. 91/P/2020 la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, în vederea sesizării organelor de urmărire penală competente, cu privire la pretinsa săvârșire a infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018) de către numitul Rus Mircea Ion.

În temeiul art. 275 alin. 3 Cod de Procedură Penală, cheltuielile judiciare la instanța de fond în cameră preliminară și în prezenta cale de atac vor rămâne în sarcina statului.

În consecință,

ÎN NUMELE LEGII DISPUNE

În temeiul art. 347 rap. la art. 346 alin 3 lit. a și b Cod de Procedură Penală, admite contestația formulată de inculpatul Rus Mircea Ion împotriva încheierii penale nr.67/CP/12.07.2023 pronunțate de Tribunalul Cluj în dosarul nr. 1711/117/202/a1.

Desființează încheierea penală contestată și procedând la o nouă judecată:

Admite cererile și excepțiile formulate de inculpatul Rus Mircea Ion cu privire la legalitatea administrării probelor, a efectuării actelor de către organele de urmărire penală și legalitatea

sesizării instanței cu rechizitoriul din 29.03.2023, din dosarul nr. 91/P/2020 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj.

În temeiul art. alin. 1 și 2 rap. la art. 281 alin. 1 lit. b/1 Cod de Procedură Penală:

Constată nulitatea absolută a ordonanței de schimbare a încadrării juridice și efectuare în continuare a urmăririi penale din 11.03.2022, numai în ce privește dispoziția de efectuare în continuare a urmăririi penale față de suspectul Rus Mircea Ion, cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018).

Constată nulitatea absolută a tuturor actelor procesuale și procedurale întocmite ulterior ordonanței de schimbare a încadrării juridice din 11.03.2022, numai cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018).

Constată nulitatea absolută a tuturor mijloacelor de probă administrate ulterior ordonanței de schimbare a încadrării juridice din 11.03.2022, numai cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018).

În temeiul art. 102 alin. 2 – 4 Cod de Procedură Penală, exclude din materialul probator al dosarului penal nr. 91/P/2020 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, toate probele administrate ulterior ordonanței de schimbare a încadrării juridice din 11.03.2022, numai cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018) și înlătură din dosarul cauzei mijloacele de probă corespunzătoare probelor excluse.

Constată neregularitatea rechizitoriului emis în 29.03.2023 în dosarul penal nr. 91/P/2020 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, numai cu privire la mențiunile și referirile la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018) ulterior ordonanței de schimbare a încadrării juridice din 11.03.2022, precum și cu privire la dispoziția de trimitere în judecată a inculpatului Rus Mircea Ion, pentru această infracțiune.

Restituie dosarul penal nr. 91/P/2020 la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, în vederea sesizării organelor de urmărire penală competente, cu privire la pretinsa săvârșire a infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod Penal (fapta din 28.07.2018) de către numitul Rus Mircea Ion.

În temeiul art. 275 alin. 3 Cod de Procedură Penală, cheltuielile judiciare la instanța de fond în cameră preliminară și în prezenta cale de atac rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în 13.12.2023, prin punerea încheierii la dispoziția părților și a procurorului, prin mijlocirea grefei Curții.

JUDECĂTORII DE CAMERĂ PRELIMINARĂ
STANCA IOANA MARCU **IULIANA MOLDOVAN**

GREFIER
LENUȚA CADIȘ